

РЕШЕНИЕ

№ 8146

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9022** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба от П. Л. Й. – разузнавач при 03 сектор ОПКП - СДВР, подадена чрез упълномощения процесуален представител юрк. Д. Б., срещу решение № 2718 от 08.06.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 4106/2023 г. от Софийския районен съд, 12-и състав. С него на основание чл.172, ал.2, предл.2 от АПК е отменена заповед за задържане на лице № 513зз-414/06.03.2023 г., издадена от разузнавач при 03 сектор ОПКП - СДВР. Със заповедта на основание чл.72, ал.1 от ЗМВР за срок от 24 часа е задържано лицето В. Д. Ж.. С жалбата се иска отмяна на това решение като се твърди неговата неправилност поради нарушение на материалния закон. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – В. Д. Ж. в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител адв. К. оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да остави в сила обжалваното съдебно решение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Настоящият 14-ти касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от

АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

От данните по делото се установява, че на 06.03.2023 г. в 18.00 ч. В. Ж. е бил задържан със заповед за задържане на лице № 513зз-414 от 06.03.2023 г., издадена от разузнавач при 03 сектор ОПКП-СДВР. Като основание за задържането е посочен чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, във връзка с ДП № 49/23 г. по описа на СДВР за престъпление по чл.129, ал.2 във вр. с ал.1 от НК. Към датата на задържане В. Ж. не е имал процесуално качество по ДП № 49/2023г. по описа на СДВР.

На 07.03.2023 г. Ж. е бил привлечен в качеството на обвиняем по цитираното досъдебно производство, като постановлението за привличане му е било предявено на същата дата и е бил задържан до 72 часа с постановление на прокурор при СГП в присъствието на упълномощен защитник.

При тази фактическа обстановка съдът е приел от правна страна, че оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на чл.59, ал.2 от АПК и съобразно разпоредбите на чл.72, ал.1 от ЗМВР, по силата на която правомощие да задържат граждани имат полицейски органи, каквото качество издалият заповедта имал по смисъла на чл.57, ал.1 от ЗМВР. При издаването на заповедта били спазени установените в закона процесуални изисквания, като на задържаното лице били разяснени правото му на жалба и на адвокатска защита.

Според съда обаче, оспорената заповед била постановена в нарушение на нормативно регламентираните изисквания за съдържание на акта. Нарушена била разпоредбата на чл.74, ал.2, т.2, предл.1 от ЗМВР, тъй като не били посочени конкретни фактически основания, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР. Формалното посочване, че задържането е: „ ДП № 49/23 г. по описа на СДВР за престъпление по чл.129, ал.2, вр. ал. 1 от НК “, не било достатъчно, за да се счита изпълнено изискването на чл.74, ал.2, т.2, предл.1 от ЗМВР за посочване на фактическите основания за задържането.

Обжалваното решение е неправилно.

Настоящата съдебна инстанция намира, че посочените в заповедта като основание за задържане номер на досъдебно производство и текста от НК, съдържащ състава на престъплението, за което това досъдебно производство се води, в достатъчна степен изясняват обстоятелствата, мотивирали полицейския орган да приложи мярката. Това сочи, че са били налице основания, които да обосноват подозрение за съпричастност на лицето към престъплението, за което е образувано досъдебното производство.

Тук е мястото да се отбележи, че задържането под стража на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. Във връзка с това е достатъчно наличието на данни, обосноваващи извод, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. Целта на мярката по чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин

вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК.

В случая от данните по делото се установява, че за извършеното престъпление е образувано ДП № 513 ЗМК-49/2023 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 8330/2023 г. по описа на СГП за това, че на 24.02.2023 г. в [населено място], [улица], чрез нанасяне на удари с ръце в областта на лицето и тялото на Б. И. А., на същия е нанесена средна телесна повреда. В хода на разследването са проведени процесуално следствени действия – разпит на пострадалото лице, разпит на свидетели, претърсване и изземване в офиса на В. Д. Ж.. В хода на следствието е установена съпричастността на Ж. към извършеното престъпление по чл.129, ал.2 вр. чл.1 от НК.,

Действително, заповедта за задържане е лаконично мотивирана единствено чрез посочване на нормата на чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК. Необоснован обаче се явява изводът на съда за немотивираността ѝ, което водело до ограничаване на процесуалните права на адресата на заповедта.

В конкретната заповед за задържане информацията за престъпното деяние на задържаното лице е ясна, достатъчна по обем и разбираема като е посочено ДП, както и чл.129 от НК - причиняване на средна телесна повреда. Така посоченото е било достатъчно, за да разбере задържаният защо е отведен в ОЗ РУ – СДВР, т.е. в случая не е било реално ограничено правото на защита на лицето, тъй като Ж. е бил наясно защо го задържат полицейските служители. Затова и следва да се приеме, че принудителната административна мярка е наложена в съответствие с нормативните изисквания и ограничаване на правото на свобода е с оглед постигане на предвидените в закона цели.

По изложените съображения решението като неправилно следва да бъде отменено и вместо него жалбата на В. Д. Ж. да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора основателно се явява искането на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същото на основание чл.37 от ЗПП вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да се определи в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл.222, ал.1 във вр. с чл.221, ал.2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, 14-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2718 от 08.06.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 4106/2023 г. от Софийския районен съд, 12-и състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. Ж. с ЕГН [ЕГН] срещу заповед за задържане на лице № 513зз-414/06.03.2023 г., издадена от разузнавач при ОЗ сектор ОПКП - СДВР.

ОСЪЖДА В. Д. Ж. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи разноски в размер на 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

